

sendes til Preussien, hvor de ere Ublændinge, og heller ikke andetsteds hen, maa forsværes efter Reglerne i Rancelli-Plakaterne af 28de Decbr. 1827 og 6te Novbr. 1839 § 3 eller navnlig af den Kommune her i Riget, hvori de befindes trængende til Fattighjælp. Men Spørgsmaalet har Betydning ogsaa med Hensyn til dem, der ikke ere trængende til Fattigvæsenets Hjælp. Det er nemlig ifølge den almindelige tydske Lovgivning Pligt for enhver fremmed Underaat, der vil ned sætte sig i Tydskland eller der indgaa Ægteskab, at fremlægge et saakaldet Hjemstedsbevis; da nu de heromhandlede Personer, der have valgt at være danske Underaatter, blive betragtede som Ublændinge, naar de ville tage Ophold i Hertugdømmerne, fordres der som Betingelse for, at de kunne vende tilbage til og forblive i deres dervedværende Hjem, at de tilveiebringe Bevis for, at de ere forførgelsesberettigede i en dansk Kommune, men efter den gjældende danske Fattiglovgivning vil ingen Fattigkommune, saalænge der endnu ikke er nogen Nødvendighed for at yde Fattighjælp, kunne tilpligtes som forførgelsesberettiget at anerkjende nogen Person, der ikke efter de almindelige Regler har erhvervet Forførgelsesret her i Riget.

Herved opstaar en stor Banffelighed for de Personer, der i Henhold til Fredstraktatens Artikel 19 have valgt at være danske Underaatter, idet de ikke kunne forstaffe sig det Hjemstedsbevis, som er nødvendigt for dem, naar de ville ned sætte sig i Hertugdømmerne eller der indgaa Ægteskab. At henvise dem, der befinde sig i dette Tilfælde, til at lade sig løse af det underaattlige Forhold til Danmark, vilde være en temmelig haarv Udvei, da de derved vilde gaa tabt af det Gode, som Fredstraktatens Artikel 19 formentlig har havt til Hensigt at bevare for dem, og det ligger derfor nærmere udenfor de almindelige Regler at forstaffe de heromhandlede Personer et Hjemstedsbevis, hvorved Hindringen for deres Ned sættelse i Hertugdømmerne vilde hæves. Paa denne Maade er der ved Imødekommen fra danske Kommuner Side meddelt et ikke ringe Antal saadanne extraordinære Hjemstedsbeviser, idet Ministeriet efter derom modtagen Ind-

stilling fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse under 27de Mai d. A. bifaldt, at saadanne Beviser meddeltes til alle de Personer, som i Medfør af oftnævnte Artikel 19 til Kjøbenhavns Magtstrat have gjort Anmeldelse om, at de ville vedblive at være danske Underaatter, hvorhos Ministeriet endvidere ved Cirkulære af 11te Juli d. A. bemyndigede Amtmændene til at udfærdige extraordinære Hjemstedsbeviser, forsaavidt henholdsvis Amtsrædet og Byraadene i Amtets Kjøbstæder deri maatte indvillige. Ligesom der imidlertid allerede til den ovennævnte fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse modtagne Indstilling var knyttet en Udtalelse om, at det forventedes, at Regjeringen snarest muligt vilde ad Lovgivningens Vej ordne det omhandlede Antiggende i Almindelighed, saaledes viste det sig ogsaa, at den ved Ministertets ovennævnte Cirkulære af 11te Juli d. A. givne Anvisning paa Sagens Ordning ad Frivillighedens Vej ikke vilde være tilstrækkelig, til dens fuldstændige Gjennemførelse. Det maatte ogsaa erkjendes, at de Udgifter, som ved Udstedelsen af de heromhandlede extraordinære Hjemstedsbeviser vilde paaføres Kommunerne, vilde ramme disse i et temmelig ulige Forhold, idet Byrden fornemmelig vilde falde paa de Slesvig nærmest beliggende danske Kommuner i det sydlige Sydland samt i Fyen, og det lod sig saaledes ikke nægte, at der til Sagens retfærdige Ordning vilde udkræves, at de omringte Hjemstedsbevisers Meddelelse eller Nægtelse ikke kom til at bero paa Indvilligelse fra de paagjældende Kommuner Side, og at der tillige tilfagdes Kommunerne en Erstatning af Statskassen for de Udgifter, som derved paaføres dem. Hvorvel det, naar der saaledes tilfodes Kommunerne Erstatning af Statskassen, vilde være af underordnet Vigtighed, om de omhandlede Hjemstedsbeviser kom til at lyde paa den ene eller den anden Kommune, vilde det dog være af Interesse at have en Regel i saa Henseende, og det maatte da ligge nærmest at lade Hjemstedsbeviset, der vilde være at udfærdige i Kjøbenhavn af Magtstraten og udenfor Kjøbenhavn af vedkommende Amtmand, lyde paa den Kommune, hvori Vedkommende opholde sig eller, saafremt de have forladt Landet, sidst have havt Ophold.